

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 459. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918780016/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

en Lettelse. At komme frem, at opnaae Noget, at gjøre Lykke var dem det Høeste; mangt et Middel fik en særegen ubetydelig Plads ved en Skjemt, ved et Smil.

Hun følte godt Forskjellen mellem dette Liv og Samlivet med Otto. Hos ham havde der altid selv i Glæden og Hengivelsen været noget Alvorligt, noget Strengt; hun mærkede først nu, hvorledes hendes hele aandige Tilværelse havde været anstrengt, og hun vaklede mellem Beundring og Had ved Tanken om, at hun var falden ved Den, der havde viist hende det Høeste.

Hun vilde glemme. Og en Aften, da Syngemesteren havde bestilt hende til et vanskeligt Musikstykke og før ret at oplive Sangen lod Champagnen knalde, lagde han Armen om hendes Liv

Jeg er dog fordømt alligevel, mumlede hun.

Fordømt? sagde han; nei, De er en velsignet Pige!

Et Par Dage efter fik Otto Brev fra Pauline. Det var et forvirret, lidenskabeligt, ja voldsomt Brev. Men to Tanker kunde dog kjendes, den ene: Bebreidelse mod ham tilligemed almindelige Reflexioner over, hvad man forbryder mod en Pige, man fører paa Afvei, idet man udsætter hende for utallige Farer. Den anden var Triumph, Trods eller Trudsel gennem dunkle Hentydninger til en fremtidig Berømmelse. Men mellem Linierne laa Bevidsthed om Skyld, en usalig, forvildet Følelse, Noget, han opfattede uden at ville gjøre sig det klart. Han glemte Tanken dybt i Sjælens poetske Rum; ved at optages og glemmes i hans eget Sind vilde den have saaret og smertet til det Uendelige.

Een Yttring var der i Brevet, som især gjorde ham ondt. Hun skrev: Det, som Du vil, er at finde en Slavinde, der af Tilbedelse hengiver sig uden at forlange det Ringeste; hun maa ikke paalægge Dig noget Baand, man maa ikke falde Dig til Besvær. Hun skal komme, naar Du vinker, og gaae, naar Du blinker; for Du alene har Ret til at blive Noget i Verden

Det var rigtigt og dog forfalsket; det var den simple, prosaiske Oversættelse af Ord, hun selv havde bifaldet, da de stode foran Francesca da Rimini. Saadan gaaer det. Da den »himmelske Musik«

ikke længer lød, da Skjæret, Elskovens Begeistring, var borte, bleve Kjærlighedens Ord staaende som Stubbe om Efteraaret, som den stygge Beenrad af noget Skjønt.

Flere Gange fik Otto saadanne voldsomme Breve, som han for-gæves søgte at afværge ved blide Svar.

En Eftermiddag traf han hende og beredte sig nu paa et heftigt Udbrud; men ved Synet af ham var hun betvungen, hun var saa stille, at han kunde have antaget Brevene for falske. Der var i hendes Væsen noget for ham forunderlig Varmt, medens hun dog ikke vilde tage hans Arm, ja end ikke rørte hans fremrakte Haand.

Efter nogle korte Bemærkninger om Brevene, som hun undveg, sagde han: Det er dog godt, jeg træffer Dig! Jeg vilde helst mundtlig bringe Dig Melding: Nu bliver mit Stykke opført om kort Tid.

Idet hun lykønskede ham, mødtes deres Øine. I hendes Hjerter var kommet Misundelse, derpaa en fortærende Smerte over, et Øieblik at misunde *ham*, og ligesaa hastig: Fortvivlelse over, at nu hovmodede han sig, og trodsigt Haab om, at hun skulde snart glimre fra Scenen!

Alle disse Følelser gik i rivende Hast gennem hendes Sind og lagde i hendes Blik et Dyb af Smerte og Bitterhed; det ellers saa blide Øie glimtede vildt som en Fugls. Han kunde have kastet sig ned og bedet hendes Sjæl om Undskyldning – –

Da de skiltes, gik hun determineret til Syngemesteren og forlangte afgjørende Besked: om hun kunde optræde, naar og i hvilken Rolle. Han svarede efter mange Omsvøb, at han vilde hjælpe hende til at faae Ansættelse – som Choristinde.

Deres Kjærlighed havde omtrent fulgt Aarets Gang; den havde havt sin Vaar om Foraaret, sine glødende Dage i Sommeren og var aftaget med den synkende Sol. Og som Høsten med sit Løvfald, sine skuffende Farver, sine urolige Nætter, da det ængstelig skriger i Luften, var deres Forhold nu. Otto havde Feber af Uro, baade for Paulines Skyld, af ulydelig Angst, og af Forventning med Hensyn til sit Stykke.

Paa en Spadseregang traf han Schiøtt. Denne hilste ganske som sædvanlig, og paa Ottos Spørgsmaal: Hvad, kommer De herud? – svarede han: Ja, man skal dog ogsaa nyde en smuk Efteraarsdag og

tage Afsked med Aaret Apropos, man siger Adskilligt om Dem,
o Lykkelige!

Hvem siger?

Folk.

Bekymre Folk sig virkelig om min Ubetydelighed?

Bekymre sig virkelig? Nei, det tør jeg ikke smigre Dem med, at
de gør, ligesaa lidt som de med egenlig Bekymring høre, at Baron
Lövenhjem vandt Væddemaalet.

Hvilket Væddemaal var det?

Naa, det er sandt, med Dem maa man jo begynde forfra ligesom
Æneas hos Dido! sagde Schiøtt og fortalte en pikant Historie om et
Væddemaal mellem Baron Lövenhjem og Lieutenant Holm an-
gaaende Erobringen af en Fæstning en smuk Opvartningspige
paa en Restauration.

Det er dog skamløst! raabte Otto.

Hvilket? At der ikke maatte bydes Penge?

Nei, men at vædde om saadant Noget

Ja, det sagde ogsaa Restaurateur Nielsen. Men saa sagde jeg ham,
hvad jeg nu har den Ære at gjentage til Dem, at det dog ikke kunde
nægtes, at hun ifølge vore Samfundsbegreber var lagt *à qui*. En an-
den Sag vilde det ogsaa være, hvis hun havde været af net, borgerlig
Familie, saa maatte man jo have ægtet hende.

Hvad? Taler De om Ægteskab, Schiøtt?

Nei, i dette Øieblik taler jeg om Forførelse.

Ja, men Ægteskab, det er jo at binde sig for hele Livet! Og
naar man nu havde taget fejl, naar man egenlig var ulykkelig?

O, naar man var ulykkelig! Ja, saa vilde jeg tage min Hat af for
Vedkommende og sige: Farvel, Egoismen vader nok ud af Ulykken.

Man bør ikke dømme Nogen uhørt, Schiøtt.

Det veed jeg nok; jeg har heller ikke dømt Baron Lövenhjem.
Jeg er overhovedet ikke Jurist, men siger som Berangers katolske
Landsbypræst:

*Baisse moi, Suzon,
Et ne damnons personne!*

Forresten, vedblev Schiøtt i en anden Tone, kan det jo være godt at huske paa, hvad Goethes Moder skrev: Mein Sohn hat gesagt, was Einem drücke, das muß man verarbeiten, und wenn er ein Leid gehabt hat, da hat er ein Gedicht daraus gemacht.

Otto var trykket ved, at han ikke overfor Schiøtt kunde faae Holdning, at Schiøtt kunde kritisere alle hans Forhold, stille dem i et falsk og dog næsten rigtigt Lys, uden at han kunde komme til at berigtige eller modsige. Men de sidste Ord, om Goethe, gjorde ham godt; han forstod rigtignok endnu ikke, hvorledes man kunde være saa stærk, hvorledes man skulde opnaae, saaledes at beherske og forarbejde al Følelse; men alene at skimte Muligheden var som en frisk Luftning, og istedenfor at svæve i Uvished besluttede han at gaae lige løs paa det Smertelige og om mulig hos Mdm. Hillebrandt faae Efterretninger om Pauline.

Han fandt hende ved Strygebrædtet og meget nedslaaet; hun havde ikke Sands for Pauline eller Sligt, men spurgte, om han nylig havde seet hendes Fader, og bad ham bønlig om at gaae derop. Det vil dog glæde den Gamle, sagde hun og gav ham en forvirret Beretning om, hvad der var i Veien i Familien, medens Hillebrandt ikke havde kunnet overvinde sig selv til at hjælpe.

Den Trøst, Ferdinand efter Klampenborg Tourene havde øst for sin ulykkelige Kjærlighed til Emili, havde lidt efter lidt faaet Magt over ham. Han spillede og drak med hele sin Naturs Ubetænksomhed og var sluttelig kommen til at gifte sig med en Tjenestepige. Han havde i sin nye Stilling et Øieblik taget sig sammen, stræbt alvorlig for Kone og Barn; men Konens Uorden tilintetgjorde Frugten af alle Bestræbelser. Hun blev syg, laa længe, Ferdinand blev fortvivlet, gav sig igjen til at spille, kom i Aagerkarles Hænder, udstedte endelig falske Vexler; paa samme Tid døde Konen og Barnet. Det var forholdsvis store Summer, han paa denne Maade skyldte forskjellige Folk, ikke at tale om, hvad han skyldte den krænkede Lov, hvis Alt blev opdaget.

Mellem André og hans Kone kom Talen aldrig paa disse Forhold. André lod, som om Sagen ikke vedkom ham, Mdm. André solgte, hvad hun endnu eiede af Kostbarheder for at understøtte Sønnen. Men det forsløg kun lidet, den egenlige Ulykke, der tilsidst var skeet, erfarede hun ikke bestemt; men hun levede i uafsladelig Angst

for en stor Ulykke og frygtede tillige for, at Sagen ikke skulde blive skjult for hendes Mand. André vidste Alt, opbød alle sine pecuniaire Kræfter for at betale, solgte endog, hvad han kunde undvære i sine Værelser, og havde ved Siden af sin Sorg Angst for, at han skulde blive nødt til at tale med sin Kone, træde ud af sin vante, næsten fornemme Overlegenhed og yttre Følelse. Og dog maatte han paa samme Tid afknappe i hendes Ugepenge, og – saaledes kunne Folk skuffe sig selv, naar de ville – han lagde ikke Mærke til, at hun ingen Indsigelser gjorde. Hun havde erfaret, at han betalte nogle af Ferdinands Creditorer; han havde imidlertid opdaget, at hun betalte saa godt hun kunde. Den store Sorg, den knugende Angst for en forladt fattig Alderdom gjorde hans Hjerter omt imod hans arme Hustru; men han mærkede det ikke selv, han mumlede ved sig selv kun bitre Ord over den Oxekjæft af Søn, der var bleven forkjælet og fordærvet af sin Moder, som nu kunde have det saa godt. Han var dog bange for, at hun skulde erfare Noget om de falske Vexler; hun var bange for, at han skulde opdage nogle af de Creditorer, som kom til hende. Med overordenlig Smuldhed skuffede de hinanden, lurede ved Dørene, for at Vedkommende, der var tilsagt, lydlost kunde komme ind, og Glæden over den vellykkede List bragte hver af dem næsten til at glemme, at den lykkelig betalte Creditor tog det sidste af Husets Formue med sig. Jo mere André afknappede i Ugepenge, desto mere sparede han tillige paa andre Maader, vilde ikke gaae ud og spiste altsaa bestandig hjemme. Han pleiede at drikke et Glas Viin til sin Middagsmad, men sagde til sin Kone, at han havde Podagra, og at Doctoren havde forbudt ham Viin. Hun beklagede sig en Dag over, at Pigen havde været uartig og var løbet sin Vej; men det var den 1ste i Maaneden. Har han virkelig Podagra? tænkte hun. Er Pigen virkelig løbet sin Vej? spurgte han sig selv. Ingen af dem vovede at spørge videre af Frygt for at see den Afgrund, de Begge anede. – Der var en Dag reen hvid Dug paa Bordet, Alt var upaaklageligt; han spiste den første Ret: Mælkebrød, og ventede den næste Ret; men den kom ikke. Han blev utaalmelig, saae hen paa sin Kone: Hun sad og saae paa ham med tunge Taarer i Øinene og med et Udtryk i Blikket, som kun den Hustru kan forestille sig, der ikke har mere Mad i Huset. Da reiste André sig saa heftig som dengang, da der var Plet paa Dugen, men ilede

hen til sin Kone, omfavnede og kyssede hendes sammenfaldne Læber. Det var meer end tyve Aar, siden Sligt var skeet.

Det var et Øieblik, hvori endelig den naturlige Følelse brød frem, overvældede den formelle Kulde, der var bleven hans anden Natur, kom til Bevidsthed om, hvad det var at være forladt af Alverden, men ikke forladt af Den, som hørte ham til, og hvem han tilhørte. Ferdinand var gaaet en lang Omvei for at »udrette Noget i Verden».

Seer Du, Bianca, sagde endelig André, jeg er jo i Grunden en ung Mand endnu. Hvor gammel er jeg? Tredsindstyve Aar. Hvad Alder er det? Min Bedstefader blev Halvfems. Det, vi To behøver, faaer vi nok, og lidt til, Mutter! Bedstefader og Bestemoder blive unge igjen paa deres gamle Dage naa, græd nu ikke, Du lille folie, *ma petite folie, my little folly*, kan Du huske, da jeg første Gang kaldte Dig *my little folly*, fordi Du troede, jeg gjorde Cour til Polly i Christiansted? Vi har altid været store Børn, vi To!

Veed Du hvad, sagde hun, endnu halv grædende men bliv nu ikke vred veed Du, hvad jeg drømte inat?

Hans utaalmodig-opfarende Sind var ikke dæmpet; han gjorde en Bevægelse som for at staae op, men betvang sig og sagde: Naa, hvad drømte Du da, Du lille Nar?

Jeg drømte, at Eriksen var bleven rig.

Aa, Eriksen!

Ja, jeg drømte det.

Han rig! Hvor skulde det komme fra? Et godt Skind er han, men fattig som en Kirkerotte. Var han rig, betalte ham mig nok den gamle Gjæld.

Jeg drømte det.

Du siger det, saa man kunde blive saa naragtig at troe paa det; men i alt Fald, nu springer jeg ud og henter Penge. Han tilføiede ved sig selv, idet han gik: Hvor skal jeg gaae hen? Ligesaa godt en spildt Vei til Eriksen! Man *hører* dog altid Noget.

Til hans Forundring betalte Eriksen hele Gjælden uden Tøven eller Indvending, Eriksen havde reist omkring og opkjøbt Bankhæftelser.

André »sprang» hjem, og da han og hans Kone efter disse Begivenheder sad ved Kaffen, kom Otto, forberedt paa at finde Sorg,

men fandt kun to glade Ansigter med Øinene røde af overstanden Graad.

Medens Mdm. André listede sig bort til Ferdinand, fortalte André med sin franske Naturs Sorgløshed Otto næsten Alt, hvad der var skeet, og i en overordenlig livlig Samtale kom de uforvarende til at berøre de mangfoldigste menneskelige Anliggender. Blandt Andet tilstod André, at der var et Øieblik, da han havde tænkt paa at doe, og tilføiede den Bemærkning, at Næringsorg var den eneste Grund, der berettigede Folk til Selvmord, hvorimod Otto holdt paa, at store ideelle Smerter vare den eneste Grund: saa gik man frisk bort, med en mægtig, ubøiet Sjæl, som f. Ex. Cato, ja, meente han, det var i Grunden en Lykke at doe i en saadan sand, ædel Smerte, ikke i Sorg over Ting, der gjøre Sjælen lille og forhindre den fra at svinge sig op til Evighedens Mysterier.

Ja, vist, sagde André med pludselig dyb Alvor som Den, der talte af Erfaring: Er der Noget, som deprimerer og tynger og forhindrer Sjælen fra at »svinge sig op«, saa er det Næringsorg. Just for at komme i Jorden *en gentilhomme*, bør man ved saadan Leilighed kort og godt – naa, med Deres Tilladelse, jeg vil tale om andre Ting Hvad man her i Landet er for Oxekjæfter! Det gjør man sig ingen Idee om! Halvhundrede Mennesker som denne *chese*, denne Eriksen blive velhavende, og en halv Snees Mænd blive hovedrige, enorm rige – hvorfor? Man sælger dem for Spotpris et Papir, der er Guld værd! Tænk Dem, jeg siger Dem: Man har foræret Bankhæftelser bort, blot for at blive fri for Renten! Jeg siger Dem: Det er en utrolig *bêtise!*

Og André nævnede nogle Mænd, der paa denne Maade samlede uhyre Capitaler.

Men, udbrød Otto forbittret, det er jo værre end *Bêtise*, det er jo en Skjændsel, at hverken Regering eller Bankbestyrelse har sagt Folket et oplysende Ord!

Que voulez vous? Verden vil bedrages – hvordan er det, at *messieurs les étudiants* sige: *Mundus vult ...*

Mundus vult decipi, ergo decipiatur.

Ergo decipiatur! raabte André. Lad den blive bedraget Men hvad siger De til det, var det ikke curios, at min Kone havde drømt det om Eriksen? Een Gang slaar det til med hendes Drøm-

me! een Gang! men det kom *à propos*! – *j'en conviens!* Veed De hvad, min unge Ven: man skal gifte sig! Man skal Pinedød gifte sig! Vel, man har sine Plager *je ne dis pas non!* Men, naar man har levet tredive, fyrretyve Aar sammen, veed De hvad, min Ven: til Slutning foler man sig dog i Familie!

Samtalen blev afbrudt af Hillebrandt, der hæsblæsende og elle-vild kom færende og meldte, at nu havde han fundet et Middel, hvorved Ferdinand kunde komme ud af al Knibe! Han skulde ned-sætte sig som Musikhandler, og dermed kunde han forene en net lille Malerihandel; thi han, Hillebrandt, var dog egenlig Maler, og han vilde gaae i Compagni med Ferdinand og vilde selv laane Pen-ge til at indskyde i Handelen, imod at han fik en Slags Overop-syn .

Ved at høre denne Høimodighed tog gamle André en Priis, foldede Hænderne over Maven og dreiede Tommelfingrene om hin-anden, medens han taus saae paa Hillebrandt.

Ja, vedblev Hillebrandt, jeg har været hos Ferdinand, jeg fik det at vide for lidt siden, og jeg har sendt ham afsted og naar De nu vil gaae derhen, Bedstefader

Hvilket? spurgte André. Hvad fik min kjære Svigersøn at vide?

Aa, jeg Dumrian ogsaa! Hun er død, Tanten i Middelfart, Pauline Bille arver tre tusinde Daler –

I dette Øieblik huskede Hillebrandt paa, at Otto havde været forlovet med Pauline, og taug pludselig.

Otto tog Afsked og gik.

Det løb rundt for ham. Hvad skulde han gjøre? Han kunde da ikke forraade Noget om Pauline.

Der var noget Stygt, som burde undgaaes, men hvorledes? Var det ikke gunstige Guder, der toge sig af ham for Aandens og hans Fremtids Skyld og med liden Smerte skilte ham ved et saadant Forhold? Det syntes ham ogsaa en besynderlig og næsten morsom Gjengældelse, at Ferdinand, der havde villet tage Emulie fra ham, nu ogsaa vilde tage Pauline; men med det Morsomme var blandet Noget, han yderst gjerne vilde have saa langt som mulig fjernet fra sin hele Tilværelse. Det maledes sig for ham som endeel gamle Mænd, der stode paa en ophøiet Plads og dømte Ferdinand; men deres Øine fulgte med tyngende Magt *ham*, skjøndt han ikke var

anklaget. Han mærkede nok, at der var en Slags Orden i Verden, men vidste ikke, om han skulde smile eller blive angst.

Den ene Dag gik efter den anden, fra Pauline hørte han Intet, hans Stykkes Opførelse forestod, og det betog alle hans Tanker, saa at i disse Haabets og Ængstelighedens heftig pulserende Timer Pauline ofte var nærved at synes ham en Skygge, en Drøm.

Paulines anden Forlovelse var af praktisk Natur. Bryllupsdagen var strax bleven fastsat, og man gik strax ud og »saa paa Leilighed«, en Boutik med et Par Værelser, der kunde tiltrædes til Flyttedag. Intet forstyrrede Familielykken, og især var Mdm. Bille aldeles henrykt over den nye, vevre Svigersøn, der hundrede Gange om Dagen kaldte hende: Søde Svigermøder! Intet forstyrrede denne Lykke – uden et Indfald, som et Menneske pludselig fik. En af Ottos gode Venner, et af de mange Mennesker, hvis Misundelse eller Had Skjæbnen bruger til Ildtang, tilskrev Ferdinand et Brev, hvori han paa en spottende Maade blev hilst som Otto Krøyers Efterfølger og fik en temmelig rigtig Beretning om Paulines Forhold til Otto.

I den første Ivrighed ilede Ferdinand op til Billes og foreviste Brevet; men da man begyndte at discutere det, var han selv høist tilbøielig til at betvivle det. Menneskene troe gjerne, hvad de gjerne ville troe, og Ferdinand vilde nødigt i en dialectisk eller moralsk Conflict med de tre tusinde Daler, Musik- og Malerhandelen. Pauline var Midlet hertil – som hun for Otto havde været Midlet til Poesi og Begerstring.

Alting jevnedes og glattedes. Ferdinand forsikkrede den ivrige Mdm. Bille, at hun ikke behøvede at sige et Ord mere, og jo mere han forsikkrede dette, desto mere ophørte hendes Hjertes Dødsangst, og desto mere veltalende blev hun, saa at, da Pauline kom ind og hørte paa Slutningsreplikkerne med blegt, men ugjennemtrængeligt Ansigt, syntes Familiebaandet stærkere end nogensinde før. Men da reiste sig pludselig den gamle Bille af Stolen, hvor man havde glemt eller overseet ham, og bød Pauline: Tag Din Hat paa og følg med!

Ved dette dæmpede Commando-Ord, hvortil Huset var saa uvant, bævede Pauline og adlød; Mdm. Bille taug, og hendes Ansigt, der havde været purpurrodt, falmøde.

Uden at der blev skiftet et Ord mellem Fader og Datter, gik de

til Ottos Bopæl. Pauline var flere Gange ved at vakle og blive afmægtig, og Faderen rakte hende ikke en Haand; den stille Mands Villie slæbte hende med.

Otto ventede Sem, der havde sørget for Pladser i en Galleriløge og skulde hente ham. Det bankede, og paa hans lydelige: Kom ind! kom Bille og Pauline.

Kort og tydelig fremsatte Bille Anledningen til Besøget, og sluttede med: Jeg har altid anseet Dem for at være en ung Mand af Ære, og nu spørger jeg Dem, paa Deres Ære: Kan De lade denne Pige ægte en Anden?

Otto var tilnede, som han skulde døe derved, men svarede: Nei.

Bille sagde: Godt, saa veed De, hvad De har at gjøre.

Otto gik hen mod Pauline for at række hende Haanden; men i dette yderste Øieblik, da han selv satte Alt ind, paakom ham en Erindring, og han sagde: Pauline, det er paa Æresord – kan Du?

Hun svarede: Ja.

Men idet hun vilde forsøge at see ham i Øinene, medens hun fremrakte Haanden, blev det hende umuligt.

Han standsede og saae paa hende. Hun følte det, en brændende Rødme steg op i hendes Kinder, paa hendes Øienlaag sad en blytung Vægt, og efter et forfærdelig pnnligt Øieblik reiste hun sig og ilede ud af Stuen.

Den gamle Bille saae paa Otto med et Blik, hvori der var et ubeskriveligt Dyb af Kummer og Bebreidelse, og gik uden at sige et Ord.

Da han var borte, kastede Otto sig ydmyget, forfærdet, tænder-skjærende paa Gulvet og stønnede: O, Gud, lad mig døe nu!

Jam tempus ultimum est! Hora suprema sonat! Nu er det den høie Tid, den store Time slaar! sagde den indtrædende Sem. . . . Hvad ligger Du og be'er, Otto? Og saadan heelt plat ned? Nei, nu hjælper det sandfærdig ikke at bede endskjøndt – tilføiede Sem og foldede fromt Hænderne – Ingen kan vide det.

Det er paa høie Tid, vedblev han, Du kan jo bede videre i Theatret. Kom nu, Otto! Ei, skyd Hjertet op i Livet! Kom, lad os i en Fart faae en Flip.

Jeg har reent Linned paa, sagde Otto mekanisk, idet han reiste sig.

Ja, Jøsses, hvor Du er kjon, Otto! Sikken deilig hvid Vest! Linned? Den er Pokker ikke lavet af Linned eller Hørfrø. Nei, saadan en rigtig jydsk Flip af Rom, Øl og Æg, den er krabat, den tog jeg, da jeg gik op. Og naar Du ikke er for fin, saa veed jeg en Spækhøker, der kan lave den Kom nu, skynd Dig! Saadan! Det gaer nok godt.

Og hvor den Lille vil glæde sig, naar hun hører, hvordan det er gaaet! vedblev Sem, idet han rakte Otto Hatten. Eller Du har kanske sørget for Billet til hende?

Ja, jeg har sørget for Billet, sagde Otto.

Skal vi hente hende? Nei, hun gaer vel paa egen Haand Du Himmelhund! Byesbarn!

Ja hun gaer paa egen Haand, mumlede Otto.

Du har nok allerede faaet Flip, naar vi skal see ret til, sagde Sem, greb Otto under Armen og skred afsted med ham.

– Fra Gallerilogen saae Otto ved Sems Side ned paa sit Stykke.

Verden var for ham et uhyre, trøstesløst, med Sorg og Mørke opfyldt Rum, og kun paa et lille Punkt, langt borte, saae han Lys, nogle rødlig Lamper, bagved hvilke stode kjedelige Personer og gjorde sig til Nar, sagde for Penge opdigtede Ord, skjulte, hvad der laa dem selv paa Hjerter, og Mennesker sad rundt omkring, flau og falske, skuffede sig selv og søgte at glemme deres Usalighed.

Han hørte sine egne Ord, sit Digt, og væmmedes derved; han kunde ikke forstaae, hvorledes et Menneske kunde gjøre Vers om afdøde Personer, der tilmed slet ikke havde levet paa den Maade Da lød de første Bifaldsklap, og de vare som en electrisk Gnist, eller som Skaberordene, der forvandlede Chaos til en skjon Verden. Ved et Trylleslag var nu Verden bleven lys, den var et uhyre Hæderens Tempel omgivet af straalende Skin og duffende Blomster, og ude, fjært ude i Rummet var et sort Punkt

Stykket var tilende, nye, forstærkede Bifaldsklap hyldede det, og Otto skyndte sig bort med Sem. Til hans Bevidsthed var kommen en overordenlig stærk Følelse af, at Skjæbnen havde gjort Noget for ham og gjort det ved ham selv. En vældig, lysende, funklende Strøm af Livskraft og Tro paa sin Stjerne, paa at være født til Seir og Lykke, gik igjennem hans Sjæl; i næste Nu trængte den nys oplevede Smerte, ligesom forstærket ved at have hvilet, frem i Sjælen; men

i Følgeskab med den kom ogsaa, paa ham selv uforklarlig Maade, en Erindring om det Smil, han undertiden havde seet paa Paulines Mund, om Dunet paa hendes Overlebe og om de nedslagne Øine – og det var, som om Blodet, der susede for hans Øre, tilhviskede ham: Alle have dette Smil! Paa Alle skjuler Øinenes silkebløde Forhæng den samme Lyst og List – vee den, der troer! Han følte ingen Bitterhed; Verdens Sammenhæng syntes ham snarere at undskylde Andre imod at love ogsaa ham hans rigelige Deel; han sagde med stille, smilende Trods til sig selv: Og om nu ogsaa hvert Drama koster en Kvinde? Saadan gjorde jo Goethe Og Mdm. Hillebrandt sagde engang, at mange Piger vilde komme til at græde for mig!

Sem kunde ikke holde sin Stolthed tilbage; han sagde hoit: Kan Du see, Otto! Kan Du see, det gik, som jeg sagde! Nu maa Du snart skrive et nyt!

Der er Forfatteren! sagde man, stødte til hinanden og saae paa ham. Mændene vendte sig, standsede ham, udsatte ham mod deres Vilje for deres Kvinders Beundring.

De vare komne til Trængselen udenfor første Etage, og blandt dem, som havde hørt Sems Ord, var Justitsraad Roed. Han havde nylig mustet en lille Løve fra sin Salon; nu kunde han byde sine Gæster noget Nyt af Aaret, og han nærmede sig Otto, fornyede med stor Venlighed Bekjendskabet, spurgte hvor han boede, og ytrede det Haab, at han snart maatte have den Fornøielse o. s. v.

I Forsalen traf Otto sammen med Paulsen, Helzen, Carlsen, Schjøtt og Alfons, og Carlsen fandt, at man i Dagens Anledning maatte have et Soid.

Men det blev ikke et af de tidligere, glade, discuterende Drikkelag. De vare Alle voxede fra den første Ungdom, Egenkjerligheden havde faaet sine Formaal, og ikke mindst var Forandringen hos Otto. Paa Bunden af den æsthetiske, anelsesfulde og trodsige Livslyst, som opfyldte ham, laa en Uro, en smertelig Viden. Hvorledes det end stod til med ham, hvor uklart han end saae, saa var Tilværelsens Tæppe dog blevet slaaet mere tilside for ham end for de Andre; men derhos vare i dette Øieblik alle hans Evner potenserede i usædvanlig Grad, det var for ham, som om han følte Gudens Haand berøre hans Hovedhaar, den Guddom, der vilde skjænke ham at le-

ve mere, glædes og lide mere end Andre, bruge ham til særlige Formaal. Dette gav Alt, hvad han sagde, Bestemthed og Dygtighed og tillige en særegen Colorit. Om end Horizonten formedelst hans Ungdom ikke var klar, saa aabnede der sig dog ligesom lange Stræber, eller han saae Blnk som fra fjerne Fyrtaarn; han havde en bævende, smertelig-stolt Fornemmelse af Poesiens sandheds- og sundhedsbringende Magt navnlig i Forhold til Folket, og han *troede*, at man med Ærlighed og Begeistring kunde udrette Umaadeligt, ja omskabe hele Tilværelsen. Der var i hans Tillid til Ideen tillige en Selvtillid, der irriterede de Andre, og medens man disputerede i venskabelige Ord, kom alt mere Bitterhed i Tonen. Tilslust var det, uden at Otto mærkede det, blevet en Tvekamp mellem ham og Schiøtt. Han troede, at Schiøtt glædedes over hans Held; men Sandheden var, at hvert Ord, han yttrede, krænkede Schiøtt som en Lykkeridders og utaknemlig Discipels Uforskamethed.

Da faldt den Yttring, at hans Vinger endnu kunde blive stækkede, hvortil Otto svarede, at han ikke frygtede Nogen eller Noget, han var vis paa, at Ingen undtagen han selv kunde gøre ham Fortræd; han var ikke uskyldig nok til Andet.

Aa, hvad for Noget! Hvordan da? blev der sagt.

Jo, svarede Otto, det er kun saadanne Personligheder som Baldur, der falde uskyldig og ifølge Skjæbnens Raad, og da tjene de ved deres Fald paa hemmelighedsfuld Maade Ideen. Kun de have det Privilegium at bære og sone Andres Skyld. Men jeg, den Dødelige, skal selv spise Odden paa Misteltenen, der fælder mig.

De Andre bleve tause; de hørte Poesiens Vingeslag og folte den ærgerlige Misundelse over, at Vingerne ikke vare deres.

Vi udfordres, sagde Schiøtt.

Hvo vil være Hødur? svarede Otto stolt.

Tiende Capitel

Der var stort Bal i et greveligt Huus, og Otto kjørte dertil. Medens Vognen foer gennem de sneedækte Gader, hvor det sumvende, varme Liv bevægede sig i Lygternes Halvlys, huskede han